

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

'Στό έννενήντα τέσσερα και χίλια οκτακόσα
νάνε; καλά ό Λόρδος μας νά φάμε κι άλλα τόσα.

Δέκατος ό χρόνος είναι
κι 'δρα πάλιν αι 'Αθήναι.

Τών θρών μας μεταβολή. — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΟΜΗΟΣ τήν έδωμάδα
ή' όταν έχω ήθωνάδα
Συνδρομητής ός δίχουμαι
και 'σ'ών 'Αθηνών τήν πόλιν
και εις τήν 'Ελλάδα όλιν
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο —

μόνον μία φορά θά βγαίνω
κι' όποτε μου καταβείναι.
— πικρά λαπά δέν έχωσι.
— και εις τήν άλλωσάντιν,
— δίχως νάκι κι' έντροπή.
— όσα φράγια είναι μόνο.

γιά τά έννα όμοια μέρη
Κι' ένα φύλλο έν κρατήρι
κι' όσοις τόν παρή δέν είδα
Γράμματα και συνδρομαι
Γιά τή σάρα και τή μάρα

— όσα φράγια και 'σ'ό θάρα.
— έγινε συνδρομητής,
— θά τόν σάγ μαύρο είσι.
— άπ' εύθείας πρós έμέ.
— κάθε φύλλο μία δειράρα

Όκτώ μινός Γενάρου,
πίν οι Καλικαντζάροι.

Πούτος τετρακόσα και πενήντα έξη,
μέ τήν 'Ιμψλουέντζα ό ντουγιός θά μπλέξη.

**Φασουλής και Περικλέτος,
ό καθέννας νίτος σάίτος.**

Π.— Χρόνια πολλά, βρέ Φασουλή...

Φ.— Εύχαριστώ... επίσης...
και σήμερα μετά χαράς νά μέ ζυλοκοπήσης.

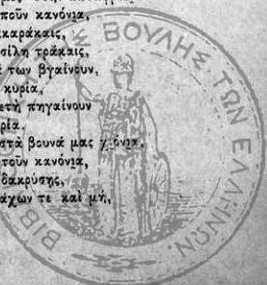
Π.— Κι' ή σκάλας πός σου 'φάνηκαν;

Φ.— Τί νά σου 'πώ, καμμένε...

Ύστερ' άπ' όσα είπαμε γιά τους Ρομηούς και λίνε,
Ύστερ' άπ' όλο τό κακό και τήν μουρλούζαρία,
τού κόσμου τήν έκτίμησι, τή φτώχη τήν άχρεία,
τά νία περισσίματα και τής 'ντροπής μας βλαις
θαρρούσα κι' ή καθημερινής πώς θ'έλειπαν κι' ή σκάλας.
Θαρρούσα πώς άδόξαπο τό στήθος μας θά 'δέρναμε,
πώς μές 'στους δρόμους άφρονι τή γύμνια μας θά 'σίρναμε,
πώς σάκκα θά 'φορούσαμε καταμάκρο και ράσα
και θά 'μειρολογούσαμε τή άδειαν μας κάσσα,
πώς μέγ γιά πάντα θ'έλειπαν στρατεύματα και στόλι
και 'σ'όν Μπαμπά θά 'τρέχαμε τού Μοντενιέρου βλοι,
και θά τόν ίππεράμας ώς ότου νά θυμώση

και μέ τήν προβοσκίδα του άπάνω μας σηκώση,
και μέσ κτυπήση τρίς φοραίς κατάστηθα 'στό χώμα
και νά μας βγάλη τάντερα και νά μας κάνη λιώμα.

Αυτά και περισσότερα έπρόσμενα νά γίνουιν
κι' όλοι άκαρών ποταμούς μέ συντριβήν νά χύνουιν,
μέ μές 'σ'την τόση μας 'ντροπή και μές 'σ'την καταρροήν
άπό τόν Λόρο τών Νομφών βροντοκοποιών κανόνια,
λοφία παρατάσσονται, σπαλίται, σακαράκις,
άκουονται και μάσκουλα κι' 'Αη Βασιλή τράκις,
γιά τήν παράτα μερικολι μέ τά καλά των βγαίνουιν,
στολίζεται και τής τιμής ή καθέμια κυρία,
κι' οι Βασιλείς φαμειλικός 'σ'την τελειή πηγαινούιν
μ' ίπιτιλιό δυνάτο και μέ καθέμια λαρία.
Λάση 'στους δρόμους μπόλιχη και 'σ'τά βουά μας γύουιν,
άπό τόν Λόρο τών Νομφών ζαναβροντουιν κανόνια,
άπό τό κρυσ σούρηται γιά τόυτα νά άκαρυστε,
κι' οι Πρίστεις τών Δυνάμεων, σημάχων τε και μη,

όπου 'στών Λόρδο 'ρίχτηκαν με διαμαρτυρήσεις, εις τὴν παράτα 'βρισκονται κι' ἔκινει γιὰ τιμὴ. Τρίγουν κι' αὐτοὶ τῆς δόξης μας θηράτορες καὶ δούλοι, καθβαλνίζουσι τ'λόγους, παρακλιτοῦσι οἱ μούλοι, καμπάνα πανηγύρεος κι' ἀργυρονομίας σημαίνει, φωνάζουσι παρουσιαστέ οἱ στρωτουμευστακάτοι, κι' οἱ Βασιλεῖς 'στὴν ἀμάξα καταχυριστῶμενοι ντρίτ' ἀπὸ τὴν Μητροπόλιν γυρίζουσι 'στὸ Παλάτι. Τελεῖόν 'ἡ πρώτη τελετὴ κι' ἀρχίζει νία ρίστα, ἴγουν τὸ χειροφιλήμα, μάτε μούτοι κι' τὰ ρίστα, παρυσιαίσεις τῶν ἀρχῶν καὶ πάντων τῶν ἐν τίλει, ποῦχουν ἀργὴ των τὸ φωμαὶ καὶ τέλος τὸ καρβέλι. Λοιπὸν σὰν εἶδα, Περικλῆ, τὴν τόση φασαρία, τὰμάξιμα τὰ Βασιλικά καὶ τὴν καθβαλάρια, 'ἤντλά καπέλα, τρικιαντὰ, βιλλιάδες καὶ γαλόνια, κι' ἄκουσε πῶς ἰβρόντησαν ὁπὸ τρεῖς φορὰς κανόνια, εἶπα κι' ἐγὼ μοναχὸς μου εἶβρι Φασουλῆ ζευξικῆ, μῆπως τὸ κλειδί σου μαλὸ 'στὸν τόπο του δὲν στέκει; σὰν ἀνθρώπος καὶ σὰν Ρωμηὸς σκέψου καλὰ καὶ κρίνε... μῆπως τὸ φαλαμένο μας ἰδαυνομία εἶναι; καὶ τότε ποῦ 'πληρώναμε τοὺς δανειστάς ἔγκαιρος ὅν ἔπρεπε νὰ κάνωμε παράτασι καὶ χροῦσι; καὶ μὴ τώρα ποῦ πετάξιμα τὰ χρέη κατὰ μέρος ὅν ἔπρεπε νὰ μὰς βλέπουνε οἱ ξένοι τοσκαροῦς; μὴ τώρα πρέπει νὰ μωρτζιάς ἡ δόξα νὰ μὰς ράνη καὶ θωρακκας νὰ βαλωμε κι' ἀστυφυλάκων κρηνῶν, καὶ γιὰ γιορταῖς νὰ λώνωμε τὰ τρύπημα παπούτσια καὶ νὰ βουτούμε ξένοιστοι 'στὴς λάσπαις πλάτσας πλουτῶσι; μὴ τώρα πρέπει νὰ σπριγῆ ἡ ζωριά μας κρῶσις κι' ὁ πόθος κι' ἄλλης κανονίας τὸ στήθος μας νὰ φλέγῃ; μὴ τὸν ἀρχίζει ἀληθῶς ἡ πρόδος κι' ἡ ὀρεσις καθὼς κι' ὁ Λόρδος τακτικά τὸ γράφει καὶ τὸ λέγει; Μῆπως ἐσὺ, βρε Φασουλῆ, ποῦ πάντα μπουτοῦρος μείνεις καὶ τρώει τὴν καυκάλα σου μεγάλῃ ξερασία, μὰ πρόδο χειροπιαστὴ δὲν τὴν καταλαβαίνεις κι' ἀκόμη μὲς 'στὴς κανονίας δὲν 'μπῆκες 'τὴν οὐσία; μῆπως ἰπαρασάψεις κάμμιτὰ τοῦ νοῦ σου λῶσα καὶ μόνος σὺ τὴν πρόδο χαντάκομα θαρρείς, καὶ γι' ἀτιμία τὴν τιμὴ καὶ γιὰ 'ντροπὴ τῆς δόξης, καὶ μουμουρίζεις καὶ βγογγας καὶ ταμπουρα βαρείς; μὴ τώρα πρέπει νὰ γελῶς καὶ νὰ χροποπῶσης νὰ σκάσουν οἱ μισέλληνας καὶ νὰ φορakis ἡ Δύσις; μὴ τώρα πρέπει καθένος ν' ἀνάψουσι τὰ καντύλια καὶ δὲς του βάλς καὶ Ρούσικη μαζοθρακα καὶ κεντροίλιμα; καὶ κόντρα τοῦρ καὶ μπαλανθὸ νὰ ζώμα πάντα βερσι, καὶ τῆρα με νὰ σὲ τηρῶ καὶ βέρα με νὰ σὲ βερῶ, καὶ σέτε στᾶμ καὶ κροαξὲ καὶ πάρτε δλους 'στὸ μέγι;

Μῆπως καὶ σὺ, βρε Φασουλῆ, 'στὸν Λόρδο τὸν μουφλοῦτῆ, ὅπου Φραγκιά κι' Ἀνατολὴ πατόκορρα τὸν λῶζει, μεγάλη χάρη σήμερα χρωστῆς κι' ἰγυνομοσύνη γι' αὐτὸ τὸ κόλλο πῶκαμε 'στὴν ψωρο - Ρωμηοσύνη; Μὴ τώρα γιὰ τῶν φόντων μας τὸ τόσο κατρακύλημα ὁ Λόρδος πρέπει ν' ἀνεβῆ σ' Ἐλεφαντίνου θρόνο καὶ γιὰ τὸ πείσμα τῆς Φραγκιάς νὰ κἀν χειροφιλήμα, κι' ὅλοι μεγάλοι καὶ μικροὶ μὲν καινούριου χρόνου νὰ πάμε νὰ φιλήσωμε γονατιστοὶ τὸ χέρι τοῦ βρυχωμένου λίοντος, τοῦ πρώτου Μπουρλοτζιέρη, ὅπου διεκανόσιμας καὶ τῶνα κι' ἄλλο δάνειον κι' ἴδαμε φῶς ἀληθινὸν καὶ πνεῦμα ἑσπυρινόν;

Αὐτὰ ποῦ λῆς, βρε Περικλῆ, μοναχὸς ἐπιθῶριστα καὶ τὴν γνωστῶν βιλλιάδα μου ἀμίσως ἰσχυρίσασαι, κι' ἰτομακῶσων 'στὸ χορὸ τοῦ Παλατιοῦ νὰ τρέξω ὅταν μὲς δίσπονα μονεῦν μοῦ 'κτύπησε ἀπ' ἔξω.

Π. — Περίεργον!...

Φ. — Τὴν ἑρωτῶ μὴ μία ρεβιρίντσα: «πῶς λίγεσθε, παρακάλο; ... κυρία Ἰμφλοῦσιστα... σὺ εἶσθ' ἐκίνη... καλίστα... χαιρο πολὺ... ἐπίσης...» καὶ πρὶν τῆς κἀμυ μερικῆς ἀκόμη ἐρωτήσεως μοῦ ρίγεται, βρε Περικλῆ, σὰν πρώτη παλοβρώμα καὶ μὴ τινάει μ' ἕνα τοῦρ καὶ πέρτω μὲς 'στὸ στρώμα. Καὶ τότε σὰν νὰ βρόθηκα κι' ἐγὼ μὲς 'στὸ Παλάτι, ποῦ κόσμος ὅπως ἄλλοτε δὲν ἴπον ἀγελιαῖος, κι' ὁ Βασιλεῖς ἔχροσε μετὰ τῆς Καρωτῆ κι' ἡ Καρωτῆ χόροσε μετὰ τοῦ Βασιλέος.

Π. — Περίεργον!...

Φ. — Μ' ἰβύσσαζε τοῦ πορετῶ ἡ κρίσις κι' ὁ Μοντολῶν ἔχροσε μετὰ τῆς Βασιλείσεως, καὶ γκοῦχ καὶ γκοῦχι δὲν ἔπαυα μῆδὲ στιγμή τὸν βῆμα κι' ὁ Βασιλεῖς ἔχροσε μὴ τὴν κυρίαν Ψύχα, καὶ γκοῦχ καὶ γκοῦχι ἀδοξάκοπο καὶ γκοῦχ καὶ γκοῦχι ξανά κι' ὁ Βασιλεῖς ἔχροσε μὴ τὴν Καλλιφρονα, καὶ γκοῦχ καὶ γκοῦχι ἰκόντους τὸ στήθος μου νὰ πῆση καὶ ἡ Μαρία 'χόροσε μὰς 'στὸν Δεμπίστη, κι' ἂλ' ἡ φοουτοῦνα 'ξίστασε σ' ἕμῖνα τὸν σακάτη κι' ἰπῆδα κι' ὁ Νικολας μαζὶ μὴ τὴν Μαρκάτη, κι' ἰσφῶριαν τὰ μέσα μου τὰ μαῦρα καὶ σαμπρά κι' ὁ Κωνσταντίνος 'χόροσε μὴ τὴν κυρίαν Πρά, κι' ἡ μῆτη μου δὲν ἔπαυε ὡς μέλα νὰ μὴ τρώη κι' ὡς ἄλλη Ἐυναῖκρονος νὰ τρέχῃ Καλιφρόν, κι' ὁ Χάμπρο μὴ τὴν συντροφιὰ τῶν δανειστῶν νὰ σ' εἴρηε Κι' ὅταν ἔγλυκοχάραξε πῶ! πῶ! τί συμφορὰ μου!... ἀρρωστὴ κι' ἡ γυναῖκα μου καθὼς κι' ἡ πεβερὰ μου... πέφτει κι' ἡ δοῦλ' αὐτοστιγμῆ κι' ἀκούει 'ἕνας ὀρθῶνς κι' ὁ Γκοῦλ, ὁ ρέκτης σκόλος μου, πέφτει ξερὸς κι' ἔκινεος. Κι' ὁ κόσμος τότε δνειρον μοῦ 'φάνη καὶ μὰ χίμαιρα κι' ἰγίνετο 'στὸ σπῆτι μου πολὺ μεγάλῳ γλίντι, κι' ἔμπαντε ὁποιοσ ἤθελε κι' ἔλεγε τὰ Καλήμερα: ἀφέντη μου, πεντάφεντε, πέντε φορὰς ἀφέντη, ἔχεις καὶ μῆτη κλασικῆ, ποῦ τρέχει σὰν τὴν βρῶσι μέσα σὲ καθὲ ξεφῶριτῆς ἰμφλοῦνίζας κρῆσι, ἔχεις καὶ βῆμα δυνατὸ καὶ μὴ τὸ γκοῦχι ξεσπῆς καὶ 'στὸ χορὸ τοῦ Παλατιοῦ δὲν 'μπόρεσις νὰ πῆς, νὰ καταλάβῃς πᾶ καὶ σὺ, ἀφέντη φοουκαρά, πῶς ἡ μουφλοῦξάρια μας δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο παρὰ τιμὴ καὶ θριαμβὸς τῆς ἰμφλοῦνίζας κρῆσι καὶ πρέπει νὰ γιορτάζεται μὲ ρίστα καὶ μὴ μπάλο. Καὶ τῶρα πᾶς, Περικλῆ, 'στὸ στρώμα μου νὰ πῆσω γιὰτὶ πολὺ παραληρῶ, γιὰτὶ πολὺ πύρισσω, κι' ἂν δὲν βαρβαίσι δῶσι μου ἡ μὴ ποῦ δῶσις ξύλο καὶ χᾶρι νὰ μοῦ τὸ χρωστῆς πῶς ἐγγαλα καὶ φύλλο.

Π. — Κι' ἐγὼ κουράχο σήμερα δὲν ἔχω νὰ παρῶρο καὶ διπλα 'στὸ κρεβάτι μου πηγαῖω νὰ τὸ πᾶρο.

